

Наше майбутнє пов'язане з океаном

Подорожуючи світом, я планував відкриття бізнесу світового рівня, хоча й нікому про це не казав. З ростом церкви зростала й кількість місіонерських центрів, відповідно суттєво зросли наші затрати, тому нам потрібен був великий бізнес, який би дозволив заробити достатньо грошей. Мандруючи сорока вісьмома штатами Америки, я міркував над тим, який бізнес нам допоможе підтримувати заплановану діяльність.

Добре відомо, що американці їдять м'ясо щодня. Я подивився, скільки коштує корова. Тоді як у Флориді за неї просили 25 доларів, у Нью-Йорку вартість доходила до 400 доларів. Тоді я перевінив ціну одного тунця й виявив, що один синій тунець коштував понад 4000 доларів. Тунець відкладав понад 1,5 мільйона яєць одночасно, тоді як у корови народжувалося всього одне теля за раз. Стало зрозумілим, що ловля тунця набагато кращий бізнес, ніж вирощування худоби.

Однак проблема полягала в тому, що американці їли мало риби. Тоді як японці надзвичайно полюбляли тунця. У США жило багато японців, а дорогі ресторани, якими вони керували, дорого продавали сирого тунця. І все ж були й американці, котрі вчилися насолоджуватися сирою рибою, смакуючи тунця.

Більша частина поверхні нашої планети вкрита океанами, а не сушею. Сполучені Штати омиваються двома океанами, відповідно мають великі рибні ресурси. І на відстані понад 320 кілометрів від узбережжя жодна держава не має територіальних претензій на океан. Будь-хто може вийти в океан на риболовлю. Щоб створити ферму або вирощувати худобу, нам потрібно було б придбати землю, але в океані немає такої потреби. Усе, що нам було потрібно, — лише човен, на якому ми могли б вийти далеко в море, щоб наловити риби. Океан наповнений тим, що

можнаїсти. Також поверхня океану активно використовується для судноплавства. Речі, зроблені в одних країнах світу, перевозяться кораблями в інші з метою торгівлі. Океан — це скарбниця, яка гарантує людству світле майбутнє.

Ми придбали кілька човнів у Сполучених Штатах. Це були не ті великі кораблі, які можна побачити в брошурах, а човни від 10 до 12 метрів завдовжки. Вони могли пливти за тунцем із вимкненими двигунами. Це були рибальські човни розміром з яхту, які не бували в серйозних аваріях. Ми розмістили їх у Вашингтоні, Сан-Франциско, Тампі та на Алясці. Також ми придбали судноремонтний комплекс.

Ми проводили багато досліджень самотужки. Розмістивши по одному човну в кожному регіоні, ми виміряли температуру води. Ми зробили діаграму, яка відображала, скільки тунця було виловлено щодня. Ми не просто використали дані, надані експертами; наші члени самі вийшли на кораблях зібрати інформацію. Також ми використали результати досліджень, проведених університетськими дослідниками у відповідних регіонах. Крім того, я сам їздив у ті райони, жив там і перевіряв усе. Жодні дані не були точнішими за ті, що зібрали ми.

Ми подолали чимало труднощів, щоб провести це дослідження, але не залишили результати тільки для себе. Натомість поділилися ним з іншими рибалками. Ми також розробили нові рибні угіддя. Якщо в одній зоні виловлюють забагато риби, це виснажує її популяцію. Тому важливо переміщатися в інші райони. За короткий час ми суттєво вплинули на рибну промисловість США.

Ми почали ловити рибу у відкритому морі. Наша ідея полягала в тому, що одне судно виходить у море щонайменше на пів року, не повертаючись у порт. Коли корабель наповнювався рибою, наскільки дозволяла його вантажопідйомність, до нього виходило транспортне судно, забиало рибу й поповнювало їжею та паливом. На кораблі були холодильні установки, у яких можна було довго зберігати рибу.

Наш корабель мав ім'я «Нова надія» і був добре відомий тим, що

дозволяв наловити багато риби. Я сам вийшов на тому човні та зловив тунця. Часто люди бояться виходити на човнах у море. Коли я пропонував молодим людям зробити це, вони відразу лякалися.

— У мене морська хвороба, — часто говорили вони.

— Варто мені сісти в човна, і я починаю дрижати й відчувати, що помру. Тому спочатку я сам сів у човна й майже щодня протягом семи років виходив у море. Навіть зараз, коли мені вже дев'яносто років, я люблю виходити в океан, коли маю час. Зараз дедалі більше молодих людей кажуть, що хочуть покататися на човнах. Усе більше жінок прагнуть це зробити. Якщо лідер виконує завдання першим, за ним слідують люди. Тож я став добре відомим ловцем тунця.

Однак сама по собі ловля тунця не має сенсу. Адже його потрібно ще й продати за гарну ціну. Ми створили цех із перероблення тунця, і я навіть сам ним торгував. Ми продавали тунця на вулицях із мобільних рефрижераторів. Оскільки робити це на вулицях було непросто, ми відкривали власні ресторани морепродуктів і продавали тунця безпосередньо споживачам. Коли в нас з'явилися власні ресторани, люди вже не могли ігнорувати нас.

Три з чотирьох найбільших риболовних майданчиків у світі містяться в Сполучених Штатах. Три чверті світових запасів риби у водах поблизу США. Однак у Сполучених Штатах порівняно мало рибалок, а риболовецька промисловість надто недорозвинена. Уряд вжив багато різноманітних заходів з метою підтримки риболовецької галузі, але вони не дали очікуваного ефекту. Влада продавала човни з великою знижкою за умови, що покупці послуговуватимуться ними впродовж двох із половиною років, однак мало хто скористався цією нагодою. Такий стан справ дуже засмучував. Коли ми почали розвивати риболовецьку промисловість, в кожному портовому місті піднявся галас. І це було зовсім не дивно, бо там, де ми починали інвестувати, місцеві громади стали процвітали. Ми йшли невторованим шляхом до нового світу. І не просто ловили рибу, а крокували дорогою, якою раніше ніхто ще не ходив. Наскільки ж це цікаво — відкривати нові шляхи!

В океані відбуваються постійні зміни. Кажуть, що душа людини безперервно змінюється і вранці, і вночі, а океан міняється щомиті. Саме тому океан є загадковим і красивим. Океан охоплює все на небі та землі. У певному місці океан може створити хмари і потім, пролившись дощем, повернутися назад. Я дуже люблю природу, бо вона ніколи не обманює. Якщо океан високий, він опускається; якщо низький — піднімається. Щоразу він змінює свій рівень, щоби все врівноважити. Навіть важко висловити, наскільки я почуваюся спокійно під час риболовлі. Що може потурбувати нас, коли ми в океані? Що нас може змусити поспішати? У нас багато часу для себе. Усе, що нам потрібно зробити, — це спостерігати за океаном і спілкуватися з ним. Що довше людина перебуває в океані, то глибшим вона відчуває духовний світ. Океан може бути спокійним, а вже за мить швидко змінитися й покритися великими хвилями. У кілька разів вищі за людину, вони піднімуться над човном, ніби поглинаючи його. А бурхливий вітер зі страшним звуком рвоне вітрила.

Але ж замисліться! Навіть коли клекочуть хвилі та дме страшний вітер, риби спокійнісінько сплять собі у воді. Вони віддають себе на розсуд хвиль і не протистоять їм. Я дізнався про це від риб. Мені не страшно, хоч би якими сильними були хвилі. Я просто дозволяю хвилям нести мене. Я злився в одне ціле з човном, і ми віддалися хвилям. І тоді моє серце перестало тремтіти, хоч які великі здіймалися хвилі. Океан був настільки чудовим учителем у моєму житті, що я створив програму «Океанський виклик», яка виховує в молоді лідерські навички, котрі дає океан.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:07:31 by andres

Updated 25 February 2024 09:08:36 by andres